

Чавдаръ: — Не е време, Илия, за лични разправи.

Илия: — Азъ съ тебе не приемамъ да се мъря.

Чавдаръ: — Защото сили не ти стигатъ.

Илия: — Защото нѣщо съ нищо се не мърятъ.

Чавдаръ (на присмѣхъ): — Кой е нищото?

Илия: — Не съмъ азъ.

Чавдаръ: — Блажени нищи духомъ.

Илия (заканително): — Ще ме познаешъ!

Райна (несдържана): — Я го гледай!

Илия (гнѣвно): — Ще видимъ! Вие не познавате Илия! (като маха ржка — отдалечава се).

Чавдаръ (гледайки къмъ Илия): — На Юда не му олекна като предаде Учителя.

(Чавдаръ и Райна останали сами).

Чавдаръ: — Какво те задѣваше, Райно?

Райна: — Неразбранъ човѣкъ и туй то! Не ми дава мира. Дето му се падне, ще ме задѣва... Той мисли, че като е хаджийски синъ...

Чавдаръ: — Нищо, Райно. Богъ знае, колко опаска да даде на козата... Азъ бихъ му платилъ както трѣбва; но не е време за лична разправка.

Райна: — Мислишъ, че не може те предаде. Дѣдо му какво стори на Апостола.

Чавдаръ: — Мина времето на предателитѣ. Цѣлиятъ народъ живѣе съ една мисълъ — освобождението. Никой не може попречи на силната ни вѣра. Намислилъ съмъ, ако той е все такъвъ, последния день ще го затвора въ вашето мазе.

Райна: — Лошавъ е, Чавдаре, той е непрокопанъ синъ.

Чавдаръ: — Не бой се!

Райна: — А пъкъ менъ все нѣщо ми припира душата.

Чавдаръ: — Нищо, нищо! Нищо нѣма да стори.
(Мълчание).

Стара баба (откъснала крило отъ кокошка, дири съ очи и пита): — Кжде е Чавдаръ, да му дамъ